

Dames en heren,

Sommige beelden zeggen meer dan woorden ooit vermogen. Bij de inleiding van een film over een moedige getuigenis van een vrouw en haar gezin over én kort voor het levenseinde past vooral stilte en aandacht voor wat zij ons willen vertellen. En toch.

*Zing, vecht, huil, bid, lach werk en bewonder...*zo klinkt Ramses Shaffy's prachtige ode aan het leven.

De gedachte dat het leven eindig is, schuiven we meestal zoveel als mogelijk voor ons uit.

Wie jong is –en dat zijn we steeds langer- waant zich oh zo vaak haast onsterfelijk. Verdringt de kwetsbaarheid.

Maar we ontkomen er niet aan: vroeg of laat is er de confrontatie met de eindigheid van het leven.

Voor de dynamische en levenslustige Neel kwam dat moment –als bij zo velen -veel te vroeg en onverwacht.

Hoe anders droomde ze de herfst van haar leven: zorgeloos spelen met haar kleinkind Finn. Eindelijk onbezorgd genieten van het leven met haar man en drie kinderen Sanne, Wannes en Judith. Niets moet, alles kan. Tot die harde diagnose dat perspectief compleet aan diggelen slaat. Of toch niet, want genieten doet en durft ze nog: spelen met haar kleinzootje, trots meemaken hoe haar jongste met verve afstudeert, een laatste sigaretje.

De film die u zodadelijk zal zien, toont een onwaarschijnlijk moedige vrouw die zich niet zomaar gewonnen geeft. Een fel vermagerde vrouw -dat wel- die met vallen en weer opstaan, maar steeds met geheven hoofd "ja" blijft zeggen tegen het leven. Waarbij de laatste "ja" een overlegde en weloverwogen keuze is voor een zelfgekozen dood, als ze weet dat genezen echt niet meer mogelijk is.

Via prachtige artikels in de kranten, kreeg u al een aangrijpende inleiding.

Ik ben Neel en haar gezin dankbaar dat zij meewerkte aan dit project. Kwetsbaar en met een boodschap: laat mij tonen wat ziekte en de nakende dood betekenen. Laat mij tonen dat het leven in de laatste fase nog mooi, zin – en waardevol kan zijn. Laat mij tonen dat een gedragen, weloverwogen en overlegde keuze voor een uiteindelijk zelfgekozen dood waardig en sereen kan zijn. En zelfs bron van nieuwe kracht voor wie achterblijft, zodat ook zij de draad van het leven weer voluit en met nieuwe moed kunnen oppakken.

Dames en heren,

Ik dank niet enkel Neel en haar gezin. Ik dank ook regisseur Manno Lanssens en Serendipity Films voor hun moedige keuze om het levens- lot en de wijsheid van het gezin van Neel vast te houden én te delen. Als er nog één taboe bestaat in onze samenleving, dan allicht die van kwetsbaarheid, lijden en dood. U heeft het gedurfd om een langzame, beklijvende en allicht voor velen zeer herkenbare film te maken over dit uiterst delicaat facet van ons mens-zijn.

Dames en heren,

Graag nodig ik u uit om samen te kijken naar het verhaal van Neel en haar gezin. Daarna volgt het colloquium over 10 jaar euthanasiewet in België.

Behalve regisseur Manno Lanssens, de cameraploeg van Serendipity Films dank en feliciteer ik ook de Federatie Palliatieve Zorg en de lokale netwerken voor dit noodzakelijke initiatief.

Wie de film nu mist of nog eens wil bekijken kan dat nog tot 7 oktober in de Vlaamse bioscoopzalen.

Tot slot dank ik ook de panelleden voor hun nu al sterk gewaardeerde medewerking.